

РЕШЕНИЕ

№ 19656

гр. София, 09.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 02.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1982** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.118, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба от В. С. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Т. К. срещу Решение № 2153-21-25/29.01.2025г., на Директора на ТП на НОИ С. –град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на В. С. В. срещу Разпореждане № [ЕГН]/302 от 27.09.2024г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е постановено при нарушение на материалния закон. Излагат се аргументи свързани със спорния по делото въпрос, дали издадената трудова книжка удостоверява придобития осигурителен стаж от жалбоподателя, в конкретния случай. Оспорват се заключенията на органа в насока не признаване на трудовия, респективно осигурителния стаж на жалбоподателя за периода 01.04.1996г. до 01.10.1996г. Претендират се и допуснати процесуални нарушения свързани с неправилно и непълно изяснена фактическа обстановка в хода на административното производство. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания. Претендират се разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателя, редовно призован се представлява от адв. К., която поддържа жалбата, по същество моли съда да постанови решение, с което да уважи жалбата, като отмени решението на Директора на ТП на НОИ С.- град по подробни съображения, изложени в

жалбата. Претендира разноски по списък.

Ответникът- Директорът на ТП на НОИ С. - град, чрез процесуалния си представител юрк. Б. оспорва жалбата като неоснователна. Счита че оспорения акт е законосъобразен, издаден при наличие на съответните правни основания. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление №2112-21-3243 от 10.06.2024г. жалбоподателят е поискал отпускането на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване във връзка с ЕР № 91743/71 от 10.04.2024г. на ТЕЛК, с което е определена 56 процента трайно намалена работоспособност и дата на инвалидизиране-22.03.2022г.

Към заявлението са представени са документи, удостоверяващи трудовия и осигурителния стаж на жалбоподателя, вкл. трудова книжка №25/01.04.1996г., Образец УП-3 с изх.№ 2024-01/15.05.2024г. и Образец УП-2 с изх.№2020-02/15.05.2024г., като с тези документи се отразен стаж на В. за периода 01.04.1996г. до 01.10.1996г.

От Регистъра на осигурените лица длъжностното лице по ПО е зачело на жалбоподателя осигурителен стаж до датата на инвалидизиране от 04г., 10м. и 06 дни.

Административният орган при преценка на представените доказателства е установил, че трудова книжка №25/01.04.1996г. е с образец отпечатан и пуснат в продажба от месец април 2017г., поради което я е приел за недостоверна.

Извършена е и проверка на представения Образец УП-3 с изх.№ 2024-01/15.05.2024г. с издател „Биоуин проект“ ООД, при която от дружеството е бил представен протокол от 14.08.2005г., в т.11 от който е описано, че напълно са унищожени административни, счетоводни документи и ведомости на „Биоуин делта“ ООД /наименование на дружеството до 2007г./, за периода от 1995г. до 1999г. поради наводнение в помещения на дружеството от 13.08.2005г. В тази връзка, контролните органи на ТП на НОИ С.-град, са направили изводи, че поради липса на съхранени архиви /разплащателна и трудова документация/ от дружеството работодател- издаденото удостоверение Образец УП-3 с изх.№ 2024-01/15.05.2024г. следва да се анулира, като е прието, че същото не може да послужи при определянето на продължителността на осигурителния стаж на лицето. В последствие е извършена повторна проверка, приключила със същите резултати.

Предвид на горните констатации с разпореждане № [ЕГН]/302 от 27.09.2024г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване е отказано отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, поради установеното, че лицето не отговаря на изискването на чл.74, ал.1, т.4 от КСО към датата на инвалидизирането - над 30 годишна възраст да има 5 години осигурителен стаж. Приет е за доказан осигурителен стаж на лицето от 04г., 10м. и 06 дни.

Недоволен от постановеното разпореждане жалбоподателят го е обжалвал по административен ред пред Директора на ТП на НОИ С. –град, който с Решение № 2153-21-25/29.01.2025г., е оставил без уважение като неоснователна жалбата на В. С. В. срещу Разпореждане № [ЕГН]/302

от 27.09.2024г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване. В решението са възприети доводите на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, като е обсъдено и предоставеното след проверката копие от трудовото досие на жалбоподателя. Като е прието, че поради липса на разплащателни ведомости в досието и съгласно Протокол от 14.08.2025г.- представените документи не могат да послужат за удостоверяване на осигурителен стаж в периода 01.04.1996г. до 01.10.1996г. и не следва да бъдат зачетени.

Във връзка с жалба срещу решението на Директора на ТП на НОИ С. –град е образувано настоящото производство. В хода на същото са приобщени освен административната преписка и писмени доказателства-оригинал на трудова книжка и оригинал на трудово досие на В. В. съдържащо: молба за назначаване на работа, трудов договор, допълнително споразумение по трудов договор, молба за прекратяване на трудов договор и заповед за прекратяване на трудовото правоотношение и писмо от ЕТ "ДАРТ- Силвия Арсова". Разпитани са свидетелите П. Б. и А. А..

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното Решение № 2153-21-25/29.01.2025г. на директора на ТП на НОИ - С. - град и потвърденото с него Разпореждане [ЕГН]/302 от 27.09.2024г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване са издадени от материално и териториално компетентни органи, при спазване на законовите изисквания за форма и съдържание и при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

По отношение съответствието на оспорения акт с материалния закон, съдът намира следното:

За да откаже отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на В. В., пенсионният орган е приел, че той не отговаря на условията за пенсиониране по чл.74, ал.1, т.4 от КСО към датата на инвалидизирането - над 30 годишна възраст да има 5 години осигурителен стаж. Приел е за доказан осигурителен стаж на лицето от 04г., 10м. и 06 дни. Относно стажа в „Биоуин проект“ ООД е било установено, че трудова книжка №25/01.04.1996г. е недостоверна тъй като е образец издаден след периода на полагане на труд, а представения Образец УП-3 с изх.№ 2024-01/15.05.2024г. с издател „Биоуин проект“ ООД, поради липса на съхранени архиви /разплащателна и трудова документация/ от дружеството работодател- следва да се анулира, като е прието, че същото не може да послужи при определянето на продължителността на осигурителния стаж на лицето.

В хода на съдебно производство са били разпитани като свидетели и П. Б. и А. А.. Показанията на свидетелите се кредитират като обективни, взаимно допълващи се и съответстващи на писмените

доказателства по делото. В показанията на св. А. А. се сочи, че жалбоподателя е работил като товарач-разтоварач в дружеството „Биоуин Делта“ ООД, на което дружество е бил управител, при какви условия е издадена трудовата книжка на лицето, кога и на база какви документи, че подписите за управител в трудовата книжка са негови. В показанията на св. П. Б. се сочи, че жалбоподателя през 1996г. е работил в дружеството „Биоуин Делта“ ООД, а свидетеля е бил счетоводител на същата фирма, че част от документацията на дружеството е била унищожена при наводнение през 2005г. включително и разплащателните ведомости, като трудовия договор на жалбоподателя е бил запазен и съхранен от свидетеля, че на база този договор е издадена трудова книжка дубликат и УПИ- 2 и УПИ-3, че подписите в трудовата книжка са негови и на управителя на дружеството. От така събраните доказателства се установяват и обстоятелствата при издаване на трудовата книжка на жалбоподателя, за която е отбелязано, че е препис на стр.1 от същата, как е определен периода на трудовия стаж в дружеството работодател и размера на трудовото възнаграждение и другите вписаните в нея и в УПИ-3 данни и на база на какви оригинални документи е издадена и от кои лица. В тази връзка, съдът счита извода на административния орган свързан с недоверността на трудовата книжка за неправилен, доколкото безспорно се установява, от кои лица и при какви обстоятелства е издадена и на база на какви документи.

На следващо място следва да се посочи, че изводът свързан с непризнаване на трудовия стаж на лицето в „Биоуин Делта“ ООД, което е и основанието за отказа за отпускане на пенсия, съдът приема за незаконосъобразен. В настоящият случай от представените писмени доказателства и от показанията на разпитаните свидетели безспорно се установява, че В. В. е бил назначен по трудово правоотношение в дружеството и е полагал труд в същото в продължение на шест месеца, за което е получавал и определеното му възнаграждение. Единственото обстоятелство, което не е било установено от пенсионния орган е осигурителния стаж на лицето. В случая, следва да се съобрази приложимостта на чл. 40, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. Съгласно посочения текст- осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. Тези документи се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд (чл. 40, ал. 3 от Наредбата за пенсиите за осигурителния стаж). В случаите, когато документите по ал. 3 липсват осигурителите или техните правоприменици по изключение могат да издават удостоверения за осигурителен стаж и трудово възнаграждение или за осигурителен доход и въз основа на други автентични документи, щом те съдържат достатъчно данни за осигурителния стаж и за осигурителния доход (чл. 40, ал. 5 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж). Действително, в процесния случай не са налице окончателни ведомости за работни заплати за периода 01.04.1996г. – 01.10.1996г. Това обстоятелство, обаче обуславя приложимостта на чл. 40, ал. 3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, която дава възможност данните да се черпят и от други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. В случаят е наличен както трудов договор, така и допълнително споразумение към него- приложени в оригинал към делото, съдържащи информация за периода от време, в който е полагал труд жалбоподателя в дружеството и размера на трудовото му възнаграждение.

Както в производството пред административния орган, така и в производството пред настоящата инстанция в тежест на жалбоподателя е да докаже обстоятелствата относно осигурителния доход за посочените от него периоди с необходимите за това документи, които са посочени именно в чл. 40, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. В процесния случай от жалбоподателя е

била представена както трудова книжка, трудов договор, така и допълнително споразумение към него, УПИ-2 и УПИ-3.

В случаят следва да намери приложение и разпоредбата на чл. 40, ал. 5 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, съгласно която случаите, когато документите по ал. 3 липсват, осигурителите или техните правоприемници по изключение могат да издават удостоверения за осигурителен стаж и трудово възнаграждение или за осигурителен доход и въз основа на други автентични документи, щом те съдържат достатъчно данни за осигурителния стаж и за осигурителния доход. Действително, не са налични разплащателните ведомости за процесните периоди, но съгласно трайно установената съдебна практика липсата на разплащателни ведомости не може да породи неблагоприятни правни последици за добросъвестния работник по трудово или приравнено по трудово правоотношение при определяне на категорията труд при пенсиониране.

От информацията, съдържаща се в наличните оригинални документи е видно името на лицето, предприятието, където същото е полагало труда си, длъжността, размера на възнаграждението. Следователно са налице предпоставките по чл. 40, ал. 5 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж за определяне по изключение на осигурителния доход на лицето въз основа на други автентични документи, съдържащи достатъчно данни относно размера на реално получените месечни трудови възнаграждения. В тази връзка, следва да се има предвид обстоятелството, че смисълът на разпоредбите по социалното осигуряване и по-точно тези, отнасящи се до документите, които следва да бъдат представени при пенсиониране е да бъде издирена обективната истина относно действително положението трудов стаж, респективно получения осигурителен доход. В настоящия случай административният орган не е издирил обективната истина, като не е съобразил и е игнорирал представените от жалбоподателя доказателства за процесния период, което е довело и до постановяване на незаконосъобразен акт. Ето защо оспореното решение следва да се отмени.

Естеството на въпроса е от компетентността на Ръководителя на ПО при ТП на НОИ-С.- град и следва преписката да се изпрати на посочения орган за ново произнасяне, съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски. Претендирани са такива по списък в размер на общо 760 лв., от тях за правна защита и съдействие 750 лв. и 10 лв. държавна такса. С оглед своевременно направеното възражение от страна на ответник за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, съдът намира, че същият следва да бъде намален до минималния размер от 500 лева, определен в чл.8, ал.2, т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. за възнагражденията за адвокатска работа за дела по КСО, като се отчете действителната фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, Административен съд – София град, трето отделение, 79 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. С. В. решение № 2153-21-25/29.01.2025г. на директора на ТП на НОИ - С. - град.

ИЗПРАЩА преписката на длъжностното лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ-С. град за произнасяне по същество по Заявление с вх.№2112-21-3243/10.06.2024г. В. С. В., при спазване на указанията, дадени в мотивите на настоящото решение по тълкуване и прилагане на закона, в 14-дневен срок, от влизане в сила на настоящото решение.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на В. С. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]- разноски за настоящото дело в размер на 510 лева /петстотин и десет лева/ от тях 500 лв. адвокатско възнаграждение и 10 лв. държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от неговото получаване.